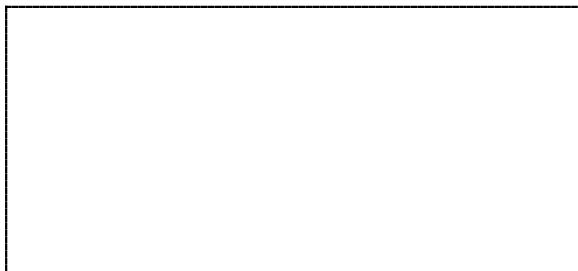

P 902041

PB-PP|B-31126
BELGIE(N)-BELGIQUE

DE BRUG

Maandblad van de Protestantse Kerk Mechelen Noord

behorende tot de Verenigde Protestantse Kerk in België

(verschijnt niét in januari en augustus)

60ste jaargang nr. 5 - juni 2016

Drukwerk verzonden tegen verlaagd tarief. Afgiftekantoor: 2800 Mechelen

Afz. / V.U.: ds J.H. Brouwer, Mechelsveldstraat 46, 2800 Mechelen

Website: www.protestantse-kerk-mechelen-noord.be

Kerkgebouwen Keizerstraat 26-28
Secretariaat: 2800 Mechelen

Predikant: ds. J.H. Brouwer
Mechelsveldstraat 46
2800 Mechelen ☎ 015/20.51.54

**EREDIENST: IEDERE ZONDAG AANVANG: 10.00 u.,
MET KINDERNEVENDIENST EN BABY-OPVANG**

Rekening: *IBAN:* **BE93 7510 0260 2367**, *BIC:* **AXABBE22** t.n.v.
Gemeenteleven Keizerstraat

Rekening: *IBAN:* **BE97 7512 0773 6149**, *BIC:* **AXABBE22** t.n.v.
Diaconie Keizerstraat

In de woestijn (Numeri)

Van alle wereldgodsdiensten staat ongetwijfeld het Jodendom het dichtst bij ons, christenen. Geen wonder ook: we zijn uit de Joodse godsdienst voortgekomen. Jezus was een Jood. Hij noemde de God van Abraham Zijn Vader. Hij leefde met de Joodse heilige schrift, die ook voor ons nog steeds tot het fundament van ons geloof behoort. Als protestanten hebben we ooit alle geschriften uit de canon, de lijst van geïnspireerde boeken, weggedaan die niet tot die Hebreeuwse Bijbel behoorden en zijn we Hebreeuws gaan leren om dichter bij de oorspronkelijke tekst te komen. En de Joodse *Tenach* valt nog steeds samen met ons Oude Testament.

Toch lezen wij die oude geschriften heel anders dan het Joodse volk. Niet alleen hanteren wij een andere volgorde, gebaseerd op een historiserende rangschikking en niet op een ordening naar mate van geïnspireerdheid, Gods openbaring voorop, de actualisering van de profeten daarna, en de reactie van gelovige mensen achteraan. Wij stellen niet de geboden die het leven ordenen en onze verhouding met God en met elkaar vormgeven in het centrum, maar zoeken in alles naar verwijzingen naar het nieuwe verbond - zodat voor ons in de praktijk het boek van Jesaja het meest geliefde en meest gelezen deel is van dit Eerste Testament.

Dat betekent dan ook, dat er bijbelboeken zijn, die praktisch niet aan bod komen in de christelijke eredienst. Het boek Numeri is daar één van. In de Joodse traditie hoort het tot het voornaamste gedeelte, de thora, de boeken van Mozes. Het gaat dan ook niet alleen om de geschiedenissen die erin beschreven staan, maar ook om de voorschriften die we vooral in het begin vinden. "In de woestijn" heet het boek in de Joodse traditie, naar de beginwoorden. En laten we eerlijk zijn, dat is toch een benaming die meer perspectief biedt dan de al te nuchtere Latijnse benaming 'Numeri' - getallen. Toegegeven, dat is waar het boek mee begint, met een volkstelling. Maar het gaat om veel meer dan een boekhoudkundig overzicht of zo. Het gaat om mensen, die door God gekend en bemind worden en dwars door de woestijn heen worden geleid naar een land waar het leven goed is, een land overvloeiende van melk en honing. Mensen zijn tenslotte meer dan nummers en aantallen.

Het boek 'In de woestijn' houdt niet op, daarvan te spreken. Het verhaalt ons van een volk dat als twee druppels water op ons lijkt. Telkens weer ondervindt het de goedheid van de Heer, en telkens weer reageert het met gemor en ondankbaarheid. Ze mopperen over de eentonigheid van het manna-menu en verlangen terug naar de vis en

de vruchten van het Slavenland (Num. 11:6). En ze laten zich afschrikken door het postuur van de Kanaänieten en stellen voor om terug te keren naar Egypte (Num. 14:3). Het is een wonder, dat dit volk het land van belofte bereikt. Zonder de genade van de Heer en Zijn niet-aflatende trouw zou dat ondenkbaar zijn. En dat is dan ook de reden, dat we steeds weer tussen de verhalen door lezen van regels en voorschriften, aanwijzingen ten leven, bedoeld om Gods kinderen op het juiste spoor te houden, ze te laten doorgaan in de richting van het land dat Hij ze wilde schenken en niet opnieuw ten prooi te laten vallen aan onderdrukkende machten.

Veertig jaar in de woestijn. Een mensenleeftijd lang. Het doet denken aan *onze* biografie, *onze* verlangens en dromen. Ons eigen ongeduld, onze ondankbaarheid, ons heimwee naar vroeger-toen-alles-beter-was. In plaats van vooruit te grijpen, te leven met het visioen, te bouwen op de beloften van de Heer. Zullen wij het ooit leren? JHB

Van het wachten in de woestijn

Wachten, een vierkante tijd
met muren geduld om u heen,
tellen van tien tot één
en van nul tot oneindigheid

en uitkijken over het zand
van een onsamenvattend bestaan
naar de dag dat de zon en de maan
in Gods rechter- en linkerhand

verbleken voor zijn gezicht.
Deze ster zal bewoonbaar zijn
en uit de schoot der woestijn
komen zij aan het licht,

die meer dan hun leven lang
op leven hadden gehoopt,
totdat de dood als een slang
in hun beenderen kroop...

Want de aarde, die werd aanschouwd
in het holst van de scheppingsnacht,
staat eens als een huis gebouwd,
als Godzelf het laatste lacht!

Willem Barnard

Kerkraad

Op de vergadering van maandag 2 mei in de kerkzaal lazen we Johannes 14 verzen 15 t/m 31. Na het gebed en de verwelkoming, keken we de notulen na van de vorige vergadering. We evalueerden de voorbije kerkdiensten, deze van 10 april t/m 1 mei. De dienst van 1 mei waarin de Proponent Eefje van der Linden voorging in de Jeugdendienst, waar we qua opzet ervan positieve reacties kregen, alleen, via power point werden de liederen soms te laat aangekondigd en dit schiep wat verwarring. Na de kerkdienst volgden de Kerkradsverkiezing en Gemeentevergadering. We hebben besloten dit niet meer tegelijkertijd te doen. Uiteindelijk zijn er maar een beperkt aantal leden gebleven voor de gemeentevergadering, wat we erg jammer vonden. Wat de verkiezing betreft, Georges werd herverkozen met meerderheid van stemmen. De bevestiging gebeurt op de zondag van Pinksteren, hij zal dan ook zijn taak als diaken en voorzitter van de kerkraad verder zetten. Op zondag 24 april hadden we nog een gastpredikant. Verder hadden we het over: de lijst van de stemgerechtigde leden waar we nog enkele namen moeten aan toevoegen – de vluchtelingen te Mechelen – het Proponentschap – de bezoeklĳst voor de ouderen – de lijsten lectoren en koffieschenken – de Erfgoeddag van 24 april, waar we heel wat bezoekers (49) te woord mochten staan – de open kerkdagen van 4 en 5 juni – de orgelspeelbeurten – het jaarplan 2016 – de TV dienst van zondag 29 mei – de Synodale studiedag – de eerste zondagen vanaf september – de eventuele interkerkelijke samenwerking – de werking in groot kerkverband (district ABL waartoe we behoren). We stelden de volgende vergadering vast op 30 mei en na de rondvraag sloten we de vergadering af met gebed. Heeft u suggesties of opmerkingen die u graag op de kerkradsvergaderingen naar voor wil brengen, laat ons dit weten. Dit kan via email (zie vorige kerkblad) of telefonisch of schriftelijk. Het volgende kerkblad verschĳnt voor de vakantie op 26 juni en dit voor de maanden juli en augustus samen.

Georges

Samenstelling kerkenraad

Predikant:	ds J. Brouwer	015 - 20 51 54
Ouderlingen:	Mani Kanza	0489 - 86 38 41
	Georgette Saliba	015 - 41 31 85
	Geert Van Cammeren	015 - 31 97 64
Diaken:	Georges Vandensavel	015 - 61 02 03 / 0476-93 99 18

Verjaardagen

- 05 juni Sali Younan
12 juni Fahmi Maghi
12 juni Nathalia Nafarin
15 juni Jozef Uytgeerts
16 juni Maria Camps wwe. Van Rooyen
17 juni Lutgarde Van Goethem wwe. Denivelle
17 juni Marie Louise Poedts wwe. Kockelkoren
19 juni Pieterella Van Leeuwen e. ter Haar
20 juni Louis Van Cammeren
28 juni Paul Cornelis
28 juni Hugo Wilmaerts

We wensen al deze jarigen een fijne tijd, maar vooral Gods zegen toe.

Erediensten

Alle diensten gaan door in het kerkgebouw aan de Keizerstraat 26, aanvang telkens om 10.00 uur, tenzij anders vermeld.

zondag 05 juni
ds. J. Brouwer	organist: P. Oerlemans
2° collecte: Synodale kas
zondag 12 juni
ds. J. Brouwer	organist: E. Poncin
2° collecte: Kerkblad
zondag 19 juni
Proponent E. v/d Linden	organist: J. van der Wulp
2° collecte: Gemeenteleven
zondag 26 juni
ds. G. Snauwaert	organist: J. van der Wulp
2° collecte: Orgelfonds
zondag 03 juli
dhr. H. Sinnaghel	organist: P. Oerlemans
2° collecte: Zending

Rooster

	<i>Kindernevendienst</i>	<i>Lector</i>
05/06	Guyny	Henriëtte
12/06	Hanne	Aysel
19/06	Wibe	Rina
26/06	Hermien	Chris
03/07	Guyny	Godelieve

Bij verhindering graag zelf ruilen, daarna doorgeven aan ds. Brouwer.

Activiteitenkalender

30 mei	Kerkraad - kerkzaal 19u45
4 en 5 juni	Open Kerkendagen
06 juni	Bijbelavond - kerkzaal 20 uur
7 en 8 juni	Omhaling
13 juni	Bestuursraad - kerkzaal 20 uur
16 juni	Seniorennamiddag - kerkzaal 14u30
20 juni	Kerkraad - kerkzaal 19u45
23 juni	Bijbelmiddag - kerkzaal 14u30

Omhaling vrijwillige bijdrage 2/2016

Die gemeenteleden, die zich in het verleden hebben opgegeven om via het z.g. enveloppensysteem financiële verantwoordelijkheid te willen dragen voor onze kerkgemeenschap, kunnen op dinsdag 7 of woensdag 8 juni 2016 a.s. bezoek verwachten van één van de leden van kerkraad of bestuursraad.

Wie (nog) niet op regelmatige basis financieel aan onze kerk bijdraagt door ofwel dit enveloppensysteem of (bijgevoegde) bankoverschrijving, willen wij vragen dit in overweging te willen nemen; u kunt zichzelf opgeven als "enveloppen-donateur" bij één van kerkraads- of bestuursraadsleden, of wel een zelf te kiezen bedrag over te schrijven op de bankrekening van onze kerk (zie blz. 2 van dit kerkblad De Brug).

Tussen zin en waanzin

Het begrip waanzin is van alle tijden, maar in elke afzonderlijke tijd doet het weer andere bellen rinkelen. In het kader van godsdienst, rinkelen daarbij, afhankelijk van de tijden, bellen mee als: fundamentalisme, letterlijkheid, stelligheid, fanatisme, dogmatisme, extremisme, radicalisme, hersenspoeling of concreter (al dan niet milder of extremer): kruistochten, brandstapels, inquisitie, heksenvervolging, godsdienstoorlogen, sektarisme, waarheidsclaim, letterlijkheid, apocalyptische eindtijdvoorspellingen, pap eten met gouden lepeltjes, hemelpaleizen vol wachtende maagden, niet voor rede vatbaar zijn, zweven, ...

In het bijbelboek Hebreëen 11:1 wordt het geloof omschreven als "de grondslag voor alles waarop we hopen" die ons "overtuigt van de waarheid van wat we niet zien." (NVT). Misschien zou dat inzicht een goed medicijn tegen elke vorm van godsdienstwaanzin zijn: het besef dat geloven over een waarheid gaat die we niet zien, kortom: over hoop en vertrouwen dus en niet over stellige (en laat staan: voor zichzelf of de eigen godsdienst op te eisen) zekerheden.

Namens de redactie,
Ernst Veen

Pastorale berichten

In de afgelopen tijd is Paul De Smet verscheidene keren opgenomen geweest in het ziekenhuis. Gelukkig stelt hij het momenteel weer behoorlijk goed.

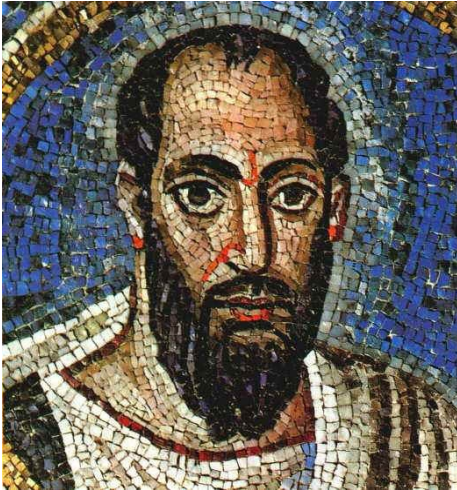
Om gezondheidsredenen zijn Karl Vandenbroeck en Jeanneke Van Ussel opnieuw verhuisd. Hun huidig adres hangt in de kerkzaal, het telefoonnummer is ongewijzigd.

Onze innige deelneming voor Michèle Goddélière bij het overlijden van de zus Jacqueline.

Bart Van Roy en Zarifa Eke zijn de gelukkige ouders van een zoon, Micah, geboren op 1 mei jl. We wensen hun van harte proficiat en Gods zegen voor hun gezin.

Was de apostel Paulus een vrouwenhater?

Op basis van zijn onderwijs over de rol van de vrouw in de kerk en in het huwelijk, wordt de apostel Paulus dezer dagen nogal makkelijk afgeschilderd als een vrouwenhater. Maar wat zijn critici niet beseffen, is dat zij Paulus beoordelen met een 21e eeuwse bril op, terwijl die oorspronkelijk schreef voor lezers uit de 1e eeuw.

In de 1e eeuw werd de vrouw beschouwd als eigendom van haar man, niet als partner, en ze had weinig rechten of bescherming. In die 1e eeuwse context was het meest revolutionaire in Paulus'

onderwijs over het huwelijk dat mannen hun vrouw offervaardig moeten liefhebben "zoals Christus de kerk heeft liefgehad en zich voor haar heeft prijsgegeven" (Efeziërs 5:25, 29, NBV). In zijn eerste brief aan de Korintische christenen toont Paulus de wezenlijke gelijkheid aan van man en vrouw op het vlak van intimiteit en huwelijk: "En een man moet zijn vrouw geven wat haar toekomst, evenals een vrouw haar man. Een vrouw heeft zelf niet de zeggenschap over haar lichaam, maar haar man; en ook een man heeft niet zelf de zeggenschap over zijn lichaam, maar zijn vrouw. Weiger elkaar de gemeenschap niet, of het moest zijn dat u er wederzijds mee instemt u enige tijd aan het gebed te wijden. Kom daarna echter weer samen..." (1 Korintiërs 7:3-5a, NBV). Het parallellisme loopt exact gelijk in deze Korintische passage (...)! Stel je de schok en verbijstering voor van veel mannelijke Korintiërs of Efeziërs, toen ze de bevelen en aanmaningen van de apostel hoorden... Hoor je hun geroep? "Wat? Mijn lichaam behoort seksueel aan mijn vrouw zeg je? Heeft die Paulus zijn verstand verloren?" Of alternatievelijk, hun kreten die door de kamer echoën: "Ik moet mijn vrouw offervaardig liefhebben, met agape-liefde die haar behoeftes altijd voorrang geeft op de mijne? Van zo iets heb ik nooit gehoord!" Uiteraard hadden die mannen zo iets nog nooit gehoord. Seksuele gelijkheid tussen man en vrouw had nooit in enige beschaving bestaan, eer de spirituele revolutionair Paulus die afkondigde in het Nieuwe Testament.

Paulus was geen vrouwenhater!

Maar hoe is dan te verklaren dat Paulus, die zo duidelijk de wezenlijke gelijkheid van man en vrouw in Christus onderwijst (Galaten 3:28), toch in zijn epistels de rollen en gedragingen inperkt van christelijke vrouwen? Waarom zouden vrouwen zich "gehoorzaam en bescheiden" moeten laten onderwijzen en "gedurende de samenkomsten zwijgen" (1 Korintiërs 14:34). De antwoorden zijn te vinden in de maatschappelijke context waarin Paulus in de 1e eeuw zijn bediening uitoefende. In de 1e eeuw was het joodse vrouwen verboden "de wet te leren" en ze hadden geen deel aan de synagogedienst. Vrouwen werden afgesloten in een aparte sectie van de synagoge of in een galerij waar niemand hen kon zien. Paulus daarentegen, beveelt dat vrouwen onderwijs moeten krijgen in de kerk (1 Timoteüs 2:11).

De Griekse maatschappij van die dagen was niet vrijer dan de joodse. Een respectabele Griekse vrouw leidde een erg begrensd leven. Zij woonde in haar eigen ruimtes waar behalve haar echtgenoot niemand kwam. Ze verscheen zelfs niet bij de maaltijden. Nooit ging ze alleen de straat op en nooit woonde zij een openbare samenkomst bij. Vrouwen van losse zeden gingen blootskops, kuise vrouwen droegen een sluier. In de Griekse religie bestonden tempels met gewijde prostituees. Zo had de Afrodite-tempel in Korinte duizend priesteressen die elke avond in de straten hun diensten aanboden. In Efeze waren er honderden Diana-priesteressen met een soortgelijke functie.

Het is duidelijk dat in die context de Kerk onvermijdelijk een reputatie zou hebben gekregen als oord van losse zeden, mocht ze toegelaten hebben dat christelijke vrouwen op het voorplan zouden zijn getreden, bijvoorbeeld als spreeksters. Maar bemerkenswaardig is dat desondanks vrouwen in de vroege kerk toch een prominente rol speelden zoals nooit eerder in de geschiedenis was gebeurd, te beginnen met de Maagd Maria, moeder van Jezus, en voort doorheen de evangelies en epistels. Paulus' mede-apostel Petrus eist van de man "respect" voor zijn vrouw, "want zij deelt samen met hem in de genade van het nieuwe leven" (1 Petrus 3:7 NBV).

In de feiten heeft het nieuwtestamentische christendom het lot van vrouwen in de maatschappij radicaal verbeterd. Bekeken vanuit het perspectief van de toen in de Grieks-Romeinse wereld dominante culturen, was het nieuwtestamentische christendom misschien de grootste pro-feministische beweging uit de geschiedenis, ongeëvenaard tot ver in de 20e eeuw.

Dr Richard Land (voorzitter van de Commissie voor Ethiek en Religieuze Vrijheid" van de Zuidelijke Baptisten Conventie) in "The Christian Post"

(oorspronkelijke titel "Was Paul A Misogynist?", vertaling en inkorting HW)

Salomonische wijsheid van een oude veteraan die beter wist

Beste lezers en lezeressen, zoals ik jullie eerder al heb verteld, ben ik opgegroeid in Kortenberg, halfweg tussen Leuven en Brussel. Mijn ouders' huis staat naast de begraafplaats en mijn vroegere school is schuin over onze deur.

Elk jaar op 11 november ging in ons dorp een optocht uit, die begon aan de Sint-Amanduskerk en eindigde op de begraafplaats, naast ons huis dus. In de optocht liepen schoolkinderen, gewone burgers, beide dorpsfanfares en het gemeentebestuur met de driekleurig gesjerpte burgemeester op kop. En natuurlijk de oud-strijders en ex-weerstanders, die in mijn kinderjaren nog talrijk waren. Er

was zelfs één stokoude veteraan uit de eerste wereldoorlog, die in zijn laatste jaren voortgeduwd werd in een rolstoel. Als slot van de ceremonie speelde telkens een fanfare aan het monument voor de gesneuvelden het "Vaderlandslied" (de Brabançonne).

Het monument staat er tot de huidige dag en bestaat uit een kruis met daaronder in een cirkel de graven van soldaten uit de eerste wereldoorlog, met vermelding van hun geboorte- en sterfdatums. Wie leest dat sommige van deze stakkers na onbeschrijflijke ontberingen in de loopgraven slechts enkele dagen voor wapenstilstandsdag (11 november 1918) zijn gesneuveld, kan niet anders dan onbegrijpend hoofdschudden bij de herinnering aan wat misschien de meest zinloze massaslachting was uit de menselijke geschiedenis.

Jeanne Bruyninckx, een oude Kortenbergse kafeebazin, vertelde mij dat zij als klein meisje met een heleboel andere dorpelingen was gevlucht voor het oprukkende Duitse leger. Tot Vlekkem bij Aalst waren ze geraakt, en daarna teruggekeerd naar huis, gewoon omdat er nergens was om heen te gaan.

In Butsel bij Boutersem staken Duitse soldaten de boerderij van mijn overgrootouders aan vaderskant in brand en in heel België beging het keizerlijke leger tal van dit soort wandaden.

Het vredesverdrag van Versailles werd door de verliezers van de "grote oorlog" als onrechtvaardig ervaren en droeg in zich de kiemen van de tweede wereldoorlog, een nog ergere orgie van geweld. Theofiel "Fille" Daniëls, mijn eigen grootvader aan moederskant was nauwelijks

afgezwaaid na twee jaar dienstplicht, of hij werd alweer opgeroepen in 1940. Hij werd met zijn makkers verondersteld de Maas te verdedigen tegen Hitlers oorlogsmachine, maar er waren niet eens geweren, onze soldaten hadden alleen stokken! Uiteraard konden de Belgische soldaten in die omstandigheden niet anders dan vluchten, te voet wel te verstaan... Om te overleven aten ze bieten uit het veld. Mijn grootvader en zijn makkers raakten tot Saint-Omer in Noord-Frankrijk, waar Duitse troepen hun in een omtrekkende beweging tegenkwamen. De Belgen werden krijgsgevangen genomen en moesten vervolgens in colonne tot nabij Dinant marcheren, waar ze in een weide door de Duitsers werden gesorteerd. De Vlamingen mochten naar huis, de Walen bleven heel de oorlog gevangen omdat het geen Germanen waren. Toen mijn grootvader na drie maanden te zijn weg geweest weer thuiskwam in Kerkom (bij Tienen), was hij dertig kilo vermagerd en zijn schoenen hadden geen zolen meer, zo erg waren ze afgesleten. Later tijdens de oorlog werd juist in het huis van deze mijn grootvader een Duitse soldaat ingekwartierd. Die was nog de kwaadste niet, hij zegde zelfs dat hij die stomme oorlog ook niet had gewild.

Rechtover mijn grootouders' huis in Kerkom, woonde een collaborateur, een Belg die heulde met de Duitsers. Mijn moeder en haar broers en zus waren bang van deze man. Na de oorlog staken onbekenden diens huis in brand en mijn grootvader, die zoals al de werknemers van de Tiense suikerfabriek belgicist was, werd hierover door de politie ondervraagd. Volgens mijn moeder had mijn grootvader die brand niet aangestoken, maar wist hij wel wie het gedaan had. Maar hij heeft er tot zijn dood over gezwegen...

Uit mijn jeugd in Kortenberg herinner ik me ook verhalen van mensen als Victor, die samen met zijn broer vanaf 1940 heel de oorlog had ondergedoken gezeten in de bossen van Armendaal, kou en ontbering lijdend, overdekt met vlooien. De Duitsers voerden immers tal van jonge mannen weg om in Duitsland te gaan werken. Fons Temst bijvoorbeeld, die op een hoeve moest gaan werken en nauwelijks naar de boer zijn dochter durfde te kijken, hoewel hij twijfelde of zij soms een oogje had op hem... Zoveel verhalen van kleine mensen, vergeten na meer dan 70 jaar vrede.

Overigens kreeg ook de vijand ruimschoots zijn deel van het leed. Kort na de oorlog ontving in Butsel boer Fons Bottu, nonkel van mijn vader, een wanhopige brief vanuit Berlijn vanwege de Duitse soldaat die tijdens de bezetting bij hem was ingekwartierd geweest. In de brief, die werd vertaald door een nichtje die op de middelbare school een beetje Duits had geleerd, smeekte de Duitser om voedsel op te sturen voor hem en zijn hongerende verwanten, wat de Butselse boer dan ook heeft gedaan. Mijn eigen vader Gaston deed in 1954 zijn diensplicht bij de

“Belgische Bezettingsstrijdkrachten in Duitsland”. Zelfs toen, bijna tien jaar na het einde van de oorlog, lag rond de kathedraal van Keulen overal puin, resultaat van de bommenregen die de Duitse steden te verduren hadden in de laatste oorlogsjaren.

Vandaag is Duitsland één van de best georganiseerde en meest democratische landen van Europa. Met ons gezin gaan we er graag met vakantie. Hoe prachtig is de romantische Moezelstreek en hoe machtig is te Keulen de Rijn! En op de kerstmarkt in Aken doen plaatselijke markt-kramers hun best om met Belgische toeristen Nederlands of Frans te spreken. Bovendien betalen we met dezelfde munt, het voelt er niet meer echt als buitenland aan.

Dat Duitsland niet meer als buitenland aanvoelt, is grotendeels te danken aan de Europese Unie, aan wie de 28 lidstaten een deel van hun soevereiniteit hebben afgestaan. Er staan geen douaniers meer aan de grens en iedereen rijdt vrij van België naar Duitsland en omgekeerd. In plaats van een grimmig dreigende buitenlandse mogendheid zijn onze oosterburen een bevriend buurland geworden, wiens economie nauw met de onze verstrengeld is en wiens belangen gelijk lopen met de onze.

Zeker, de Europese Unie is ook synoniem met een logge geldverslindende Brusselse bureaucratie bevolkt met overbetaalde en arrogante ambtenaren, met oeverloos getouwtrek tussen regeringsleiders die het op eindeloos aanslepende vergaderingen niet eens raken over dit punt of deze komma. In Groot-Brittannië heeft een deel van de bevolking er genoeg van om vanuit de Europese instellingen in Brussel gedictieerd te worden en geloven velen dat alles beter en vlotter zal gaan als de volledige soevereiniteit weer bij Hare Majesteit in Londen berust. De extreemrechtse politicus Geert Wilders pleit ervoor dat Nederland uit de Unie zou treden en presidentskandidate Marine Le Pen wil hetzelfde voor Frankrijk. Zonder Frankrijk samen met Duitsland is er overigens geen Europese Unie meer en de vraag rijst of we dan teruggaan naar de tijd van onze grootouders en overgrootouders. Is dat wat we willen?

Eigenlijk zijn kleine landen als België en Nederland nooit ten volle soeverein, we moeten altijd rekening houden met de groteren rondom ons en we zijn van mekaar op tal van vlakken afhankelijk. Dit was reeds zo in Bijbelse tijden: koning Salomo, alom geprezen om zijn wijsheid, werkte nauw samen met de Libanese koning Chiram (1 Koningen 5 en volgende) om cederhout te verkrijgen voor de tempelbouw. En ten tijde van Jeremia was er discussie of het kleine koninkrijk Juda zich eerder op Egypte dan wel op Babylon moest richten.

Zouden wij Europeanen niet beter van onze politici eisen dat ze een

Europese Unie bouwen die echt werkt, in plaats van de idee ervan domweg te verwerpen omwille van de huidige gebrekkige uitvoering? Dat zou pas salomonische wijsheid zijn!

O ja, onlangs hoorde ik van mijn ouders dat in Kortenberg de jaarlijkse 11-november optocht intussen is afgeschaft. Er blijven alsmat minder mensen over die de verschrikkingen van de twee wereldoorlogen zelf hebben beleefd en de herinnering vervaagt. Voor de huidige generaties lijkt vrede vanzelfsprekend. Maar die stokoude veteraan in zijn rolstoel, hij wist beter dan dat...

Hugo Wilmaerts

Noten:

weerstanders: in correct Nederlands "verzetstluit" geheten

Sint-Amanduskerk: na de gemeentefusie van 1976 werd deze kerk hernoemd tot "Onze-Lieve-Vrouwkerk"; thans bestaan plannen om ze gedeeltelijk om te vormen tot bibliotheek en klaslokalen

ingekwartierde militairen: tijdens de Duitse bezetting in de tweede wereldoorlog konden burgers in België en Nederland verplicht worden Duitse militairen in hun huis te herbergen. Als die militairen zich correct gedroegen was de sfeer tussen hen en hun gedwongen gastgevers op persoonlijk vlak niet altijd vijandig. Niet al die soldaten waren overtuigde nazi's.

de Duitse soldaat zegde: merk op dat er tussen de Vlaamse dialecten uit de eerste helft van de 20e eeuw en het gesproken Duits van de ingekwartierde soldaten een mate van onderlinge verstaanbaarheid moet zijn geweest (ik heb dit ook uit andere getuigenissen afgeleid), voldoende voor een eenvoudig gesprek. Schriftelijk was dit blijkbaar minder gemakkelijk (de brief aan boer Bottu werd vertaald).

Synode van 21 mei 2016

Protestantse Kerk Brussel
Graanmarkt 8
1000 Brussel

Op 21 mei kwam de synode van de VPKB bijeen voor de verkiezing van de synode-voorzitter en voor een studiedag over een thema wat het hart van de kerk en haar missie raakt: de plaats van de jeugd.

We hebben deze dag met vreugde en dankbaarheid beleefd. Hierbij ging het niet zozeer over de vraag hoe wij jeugd kunnen betrekken bij wat wij reeds doen als kerk maar hoe wij naar hen toe kunnen gaan, hoe wij hen kunnen begrijpen, en hun taal kunnen spreken.

Het ging over het op zoek gaan naar de verlangens, de dromen, de noden en het geloof van jongeren.

De synode-voorzitter leidde het thema in en wees er op dat het een dag zou zijn van bemoediging, uitdaging, openheid en uitwisseling.

Corjan Matsinger was de spreker die ons enthousiast oppriep tot een positieve houding ten opzichte van de jeugd. We werden uitgedaagd om hun leefwereld te ontdekken door oprecht betrokken en geïnteresseerd in hen te zijn, en op zoek te gaan naar de manieren waarop jongeren reeds God ervaren voordat wij over Hem beginnen te spreken. Daarbij is het belangrijk dat niet alleen predikanten of jeugdwerkers worden ingeschakeld, maar dat iedereen betrokken raakt bij de jonge generatie.

De kerk kan opvoeders steunen en helpen bij levens- en geloofsvragen. Ook is het belangrijk dat de kerk mogelijkheden creëert om te pionieren, nieuwe wegen te bewandelen in het kerk zijn voor jonge mensen. Nieuwe wegen moeten worden gezocht, en oude wegen moeten soms worden achter gelaten.

Bij dit alles is niet het idee dat deze synodale studiedag een sluitend antwoord vormt voor de vraagstukken in deze thematiek. Het is het startschot voor een veel langere, wellicht nooit eindigende zoektocht naar geloofsbeleving met jongeren.

We zijn zeer blij om te zien dat de VPKB aandacht geeft aan de jeugd, door middel van concrete projecten. Dit is zichtbaar in de oprichting van het landelijke jeugdplatform, maar ook in de positieve en open interactiviteit op de synodale studiedag.

De deelnemers hebben enthousiast bijgedragen aan de studiedag. Er hebben dynamische workshops plaatsgevonden en er werd intensief in dialoog gegaan over de vragen die ons als kerk op dit gebied bezig houden.

We zijn verheugd over het feit dat ds. Steven H. Fuite is verkozen voor een tweede mandaat als voorzitter van de Synodale Raad. In zijn toespraak heeft hij het accent gelegd op het vertrouwen.

De kerk is niet van ons, maar van Christus. Als kerk proberen we ons zo te verbinden met jongere generaties, ook om te ontdekken dat jongeren veel positieve dromen en verlangens hebben voor hun omgeving en de wereld die de kerk met hen deelt.

De commissie van advies:

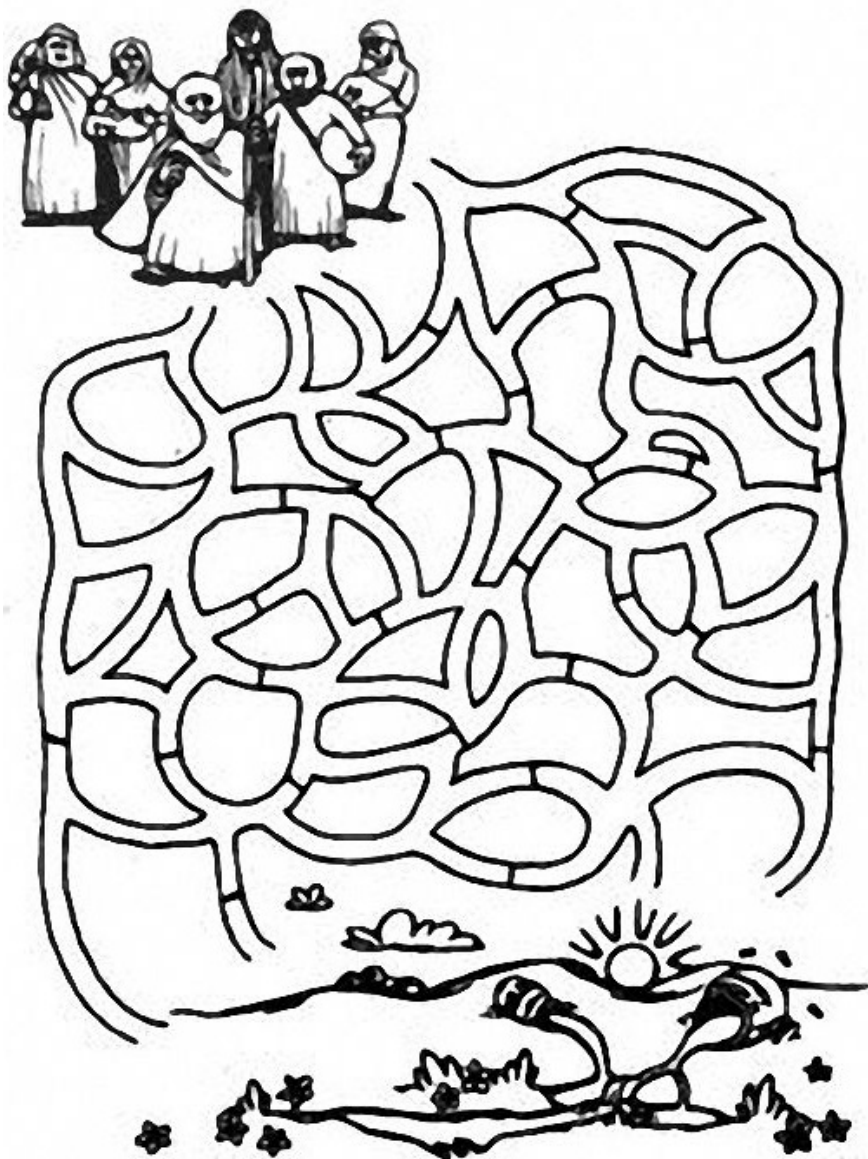
F. Nimal

P. Muanda

M. Loos

H. Bronsveld

In de woestijn

Help Mozes en het volk van God
om het Beloofde Land te vinden.